

КОНРАД МЕЙСЪН ИНТЕРВЮ С КОНРАД МЕЙСЪН

Превод от английски: Александър Драганов, 2013

chitanka.info

И сега специално за българските читатели — интервю с Конрад Мейсън, авторът на „Демонската стража“!

Уважаеми господин Мейсън,

Преди всичко искам да ви благодаря за интервюто. За мен то е голяма чест. Убеден съм, че и българските фенове ще се зарадват много да го прочетат. Ето и моите въпроси...

Как започнахте да пишете и защо избрахте фентъзи-жанра?

И преди „Демонската стража“ съм се опитвал да пиша разни истории, но нищо не се получаваше. Нещата се промениха, когато един ден написах няколко абзаца за контрабандист, чийто кораб пристига в пристанище посред буря и носи тайнствен товар. Исках да разбера какъв е товарът и затова продължих да пиша! А фентъзито го обичам, тъй като в него съм свободен да напиша всичко, което поискам. Могат да се случват всякакви странни неща, които в реалния свят биха били невъзможни.

Светът на „Демонската стража“ е много оригинален и различен от това, което обикновено намираме било в епичното, било в детско-юношеското фентъзи. Как го създадохте и какво ви вдъхнови за него?

Благодаря ти за въпроса! Когато бях по-млад се интересувах живо от злодеите в традиционните фентъзи истории и по-специално от орките във „Властелинът на пръстените“. Така и не разбрах защо са зли и затова ми се искаше да създам свят, в който това да си орк, гоблин или трол да не те прави непременно зъл. След това се замислих как ли би изглеждал един свят, в който времената на мрачните владетели и драконите са останали назад. Така ми хрумна да създам свят, който да отговаря на нашата история от 18-ти век с пирати.

Фентъзи-жанрът изобилства от могъщи герои, които са я красиви полуелфи, я могъщи полубогове, я изкусителни вампири. Вие обаче сте рискувал и сте създал много трогателен образ в лицето на Джоузеф Груб, който е наполовина гоблин. Това е доста смел ход. Как се решихте да създадете такъв герой и не изненадахте ли издателите си с него?

В книгите за деца има много герои, които са по-слаби от противниците си, но във фентъзито това не е точно така. В много книги намираме герои, които работят в някой хан или ферма, но всъщност са Избрани и имат огромни магически сили или пък им дават много могъщи вълшебни мечове или амулети, или нещо трето, което ги прави непобедими. На мен ми се стори, че ще е интересно да създам герой, който няма специални сили. Така се привързах към него повече. Разбира се, става ми и по-трудно да го измъквам от неприятностите!

Читателите сигурно са забелязали, че в книгата има силно послание за толерантност. Това е важен проблем, но не съм сигурен, че много писатели биха дръзнали да пишат за него в една книга, чиято цел в крайна сметка е да те откъсне от ежедневието. Какво ви накара да пишете точно за този проблем?

Това е интересен въпрос. Мисля, че това е тема, която по-лесно може да се развие във фентъзи книга, именно защото е отдалечена от реалността. Както каза, това е изключително важен въпрос, особено за младите хора. В училище ние за пръв път срещаме хора, различни от нас. Да се научим да ги приемаме и разбираме е по-важно от който и да е учебен предмет.

Лигата на Светлината са уж свети хора, но са готови да използват помощта на демони, за да постигнат мрачните си цели? Реални организации ли ви вдъхновиха за тях?

Да, разбира се, но нека читателите се досетят кои! Това, което е най-впечатляващото и страшното в Лигата и сходните на нея организации в истинския живот, е, че те не се смятат за злодеи. В действителност са убедени, че правят каквото трябва и са готови на всички средства, за да постигнат целите си. Това ги прави изключително опасни. Мисля, че такива злодеи са много по-плашещи от стандартните черни лордове във фентъзито, които са зли без видима причина.

Всички образи във вашата книга са живи и ярки — от Груб и Табс през различните членове на Демонската стража, та чак до

полковник Деринджър, лудия елф Хари и, разбира се, злата вещица. Кой обаче е любимият ви герой измежду тях?

Често ми задават този въпрос. Трудно е да му отговоря, тъй като си ги обичам всичките, но ще опитам. Героят, на който се възхищавам най-много, е Груб, защото той е имал труден живот, но запазва своя оптимизъм, изобретателност и чувство за това кое е редно и кое не е. А най-забавна за описване е Табита. Тя е пълна с енергия, има мнение за всичко и ме разсмива.

„Демонската стража“ завършва с отворен финал и обещава продължения. Какво да очакваме от тях?

В момента пиша продължението на „Демонската стража“ (ще има и трета книга). Не искам да разкривам много, но ще узнаете повече за Лигата на Светлината, а една тайна от миналото на Груб ще го изправи пред много трудно решение. Ще има също непобедими бойни кораби, трол, преоблечен като момиче, а също и най-опасното деветгодишно дете в Абаносовия океан.

Мисля си, че „Демонската стража“ ще ви направи любим автор на много деца както в Обединеното Кралство, така и в България. Но кои са вашите любими автори?

Благодаря и за този въпрос! Любимият ми автор за възрастни в момента е Чайна Миевил. Той има такова въображение, че ми е трудно да приема, че е само един човек. Като по-млад бях влюбен в книгите от поредицата „Редуол“ на Брайън Джейкс, които разказват за говорещи животни, тръгнали на фантастични пътешествия. Най-любимата ми детска книга обаче е „Скелиг“ на Дейвид Алмънд, а си мисля, че всеки трябва да прочете „Часът на чудовището“ от Патрик Нес и Шавон Доуд. Но мога да ти изброявам любими книги цял ден...

Кажете на българските читатели нещо за довиждане!

Надявам се да харесате книгата, а ако искате да ме питате нещо, сторете го на адрес www.conrad-mason.com. И добре дошли в Стражата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.